

Archiv obce Pavlovice

1931 – 1938

Inventář

Číslo EL NAD: 812
Evidenční číslo pomůcky: 322

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělení (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělení byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělení z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Název vsi Pavlovice, ležící přibližně 7 kilometrů jižně od Plané, vznikl z osobního jména Pavel a samotné pojmenování přímo vyjadřuje ves lidí Pavlových. K dalším, v historii užívaným názvům patřily české Pawłowicze, německé Pawlowitz, Palowits a Pablowitz či latinské Paulouichi a Pawłowicz.

První písemná zmínka o vsi se váže k roku 1239, kdy Pavlovice patřily k majetku kláštera v Kladrubech. Vzhledem ke vzdálenosti lokality od samotného kláštera představovala starost o tento majetek značné komplikace, zřejmě proto se ves také stávala častým předmětem zástav. Odtud zřejmě vychází pozdější roztříštěnost pavlovické vsi na několik (odhadem možná tři) dílů. V roce 1422 získal, od kláštera v Kladrubech, zástavou díl vsi Pavlovice příslušník švamberského rodu, Jan Hanovec. Patrně přes Hanovce byl tento díl vsi připojen k borskému panství. V průběhu 16. století se dostala druhá část vsi, do této doby zřejmě ještě stále v držení kláštera, avšak často zastavovaná, ke kočovskému panství. Od Švamberků museli zakoupit jejich díl vsi Pavlovice Širtyngárové ze Širtyнку, jmenovitě Mikuláš, který postupně vlastnil několik dominií na Tachovsku a Plánsku. Jeho potomci vykazovali díl vsi Pavlovice při panství a statku v Lesné (u Tachova) již v roce 1605. Pravděpodobně v tomto období musela být ves tvořena maximálně dvěma díly (pokud vůbec kdy předtím existovala dříve uvedená větší majetková rozdrobenost). Širtynkové ze svého dílu vsi vytvořili v roce 1779 samostatný statek, který si podrželi do roku 1792, kdy jej

zakoupil soukromník Anton Maschauer. Po něm se ve vlastnictví statku Pavlovice postupně vystřídali, v letech 1796 – 1799 Anton Piceli (také Picel), v letech 1799 – 1803 několik hospodářících rolníků z Kšic a okolí (podle neověřených informací v pamětní knize), v letech 1803 – 1806 Josef Stein, v letech 1806 – 1808 Josef Schönbach, v letech 1808 – 1809 Johann Kirchberger, v letech 1809 – 1810 Gregor Rath, v letech 1810 – 1812 Wagner von Ankerburg a v letech 1812 – 1858 Jan Baptista Heinrich. Od posledně jmenovaného koupil statek Pavlovice Josef Nostitz Rieneck, syn Jana Václava Nostitze Rienecka, který v roce 1823 (formálně v roce 1827) již jeden díl vsi Pavlovice získal (viz odstavce níže).

V souvislosti s majetkovou podřízeností pod panství Kočov je ves Pavlovice uváděna již v roce 1543. V tomto období vlastnil panství Kočov rod Pluhů z Rabštejna. V roce 1547 držel panství Kočov Kašpar Pluh z Rabštejna, který se však postavil do čela protihabsburského povstání v tomtéž roce a všechn jeho majetek propadl konfiskaci. Mezi lety 1547 – 1549 náleželo panství Kočov pod správu Královské komory. Tento stav trval do roku 1549, kdy jako zástavu získal panství Kočov Heinrich Schilling. V roce 1557 obdržel zástavu na kočovské zboží Florián Gryspek z Grysbachu a na Kaceřově. Zřejmě pro neplacení finančních pohledávek rodu pánů z Grysbachu, převedl císař, v roce 1599, zástavu panství Kočov na stěžovatele u císařského stolce Jana Millnera (uváděného také jako Müllera), který si stěžoval na nesplacené pohledávky, které mu zástavní držitelé kočovského panství neuhradili. Pravděpodobně po dohodě a uvolení se dluh postupně splácet, získali Grysbachové panství Kočov zpět, a to dokonce dědičně. Společnými majiteli jmění se v roce 1601 stali bratři Karel, Ferdinand, Jan Jiří a Blažej. V roce 1602 zakoupil panství Kočov Bedřich Šlik z Lokte na Plané a utvořil z něj součást panství Planá. V pozdějším období bylo toto panství známé také pod názvem Planá – Kočov. Panství Kočov se stalo trvalým příslušenstvím panství Planá, a to zůstalo v majetku rodu Šliků do roku 1665, kdy jej zakoupil, již značně zadlužený, Jáchym ze Sinzendorfu. Starý rakouský rod Sinzendorfů si majetek podržel do roku 1822, kdy zemřel jeho poslední příslušník. O pozůstalost se vedl dlouholetý spor, z něhož vzešel vítězně Jan Václav, hrabě Nostitz Rieneck. Nárok, vzniklý již v roce 1823, byl úředně stvrzen v roce 1827. Šlechtický rod Nostitzů zůstal vlastníky panství až do roku 1945.

V majetku rodu Nostitz Rieneck dosáhla ves konce patrimoniální správy.

Katastrální území tvořily obec Pavlovice a osada Josefova Huť.

Do roku 1862 patřily Pavlovice pod Krajský úřad v Chebu a současně od roku 1850 pod nově zřízené Okresní hejtmanství v Plané. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Pavlovice se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Planá (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Planá, jehož součástí byla též obec Pavlovice. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo znovu obnoveno Okresní hejtmanství v Plané. Po připojení k německé „Třetí říši“ okres Planá zanikl a obec spravoval tzv. Landrát v Tachově.

S ohledem na to, že v archivním souboru AO Pavlovice se nachází pouze pamětní kniha obce, představuje rekonstrukce činnosti německé obecní samosprávy složitý úkol. Kniha samotná zachycuje jen období mezi lety 1931 – 1938. Pisatelé pamětní knihy navíc používali retrospektivní metodu záznamu, a to zejména v úvodu knihy. V kronice chybějí důležitá data z hlediska obecní samosprávy, neboť se v ní vůbec nevyskytují informace o politickém životě v obci. Autoři, převážně učitelé, neznalí obecního vývoje citelně znehodnotili spoustu důležitých informací z patrimoniálního období tím, že svévolně a nepravdivě doplnili údaje, o

kterých neměli ponětí. Na druhou stranu jim nelze upřít, že nebyť jejich zápisů, zmizely by také jiné hodnotné informace, které do pamětní knihy také uvedli. Pamětní kniha utrpěla také fyzicky, neboť z ní někdo vyřízl list z období po roce 1939. Vzhledem k tomu, že kniha byla doplňována zpětně a zřejmě narychlo, utrpěla tím také kvalita záznamů. Od roku 1933 charakterizuje knihu změť chaotických a na sebe nenavazujících zápisů.

Následuje alespoň částečně rekonstruovaný přehled obecních starostů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Karl Sollner	1926	?
Martin Rassl	1934	1938
Otto Wilfling	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

V zápisu z odborné archivní dohlídky spisovny v budově MNV Pavlovice, provedené 20. listopadu 1953, je uvedeno, že pro potřeby tehdejšího okresního archivu nebyly vybrány žádné písemnosti či doklady, vzniklé z činnosti německé obecní samosprávy, neboť se nedochovaly. Archivní dohlídka proběhla za přítomnosti pověřeného zástupce ONV Tachov a tajemníka MNV Pavlovice.

V zápisu z provedené archivní dohlídky spisovny MNV v Pavlovicích, z 16. dubna 1958, se lze dočíst, že tehdejší okresní archivář požádal tajemníka obce, aby se pokusil vypátrat německou obecní kroniku.

Ze zápisu o prohlídce školní spisovny národní školy v Pavlovicích, provedené také 16. dubna 1958, vyplývá, že okresní archivář při ní objevil německou pamětní knihu obce, kterou okamžitě odebral pro trvalou úschovu v okresním archivu (zápis byl pořízen ve stejný den, kdy proběhla dohlídka spisovny MNV, evidentně s drobnou časovou prodlevou).

Přesné datum převzetí knihy do archivní evidence či číslo přírůstku nelze vypátrat, neboť se nedochoval přírůstkový seznam z těchto let. Pamětní kniha obce byla v průběhu 70. let 20. století zařazena do Sbírký kronik EL JAF 450, když byla v roce 1978 uváděna mezi ostatními kronikami uloženými v okresním archivu.

Teprve při revizi archivního souboru AO Pavlovice dne 3. ledna 2001, respektive rozpuštěním Sbírký kronik EL JAF 450, byl vytvořen nový archivní soubor s označením AO Pavlovice EL NAD 812. K archivnímu souboru byl též přiřazen aktový materiál s označením „Vodní dílo na Mži – Josefova Hut“. Celková datace nově vzniklého archivního souboru vymezovala období v letech 1892 – 1944.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Při inventarizaci archivního souboru AO Pavlovice z něj byly vyříděny materiály archivního souboru Landrát Tachov EL NAD 559. Jedná se o jeden kartón písemností s materiálem vztahujícím se k továrně na výrobu celulózy a následně ocelové drti pro válečné účely v Josefově Huti (materiály obsahují spisy k vodnímu dílu na Mži a na něj navazující

továrenskou výrobu, úřad Landráta zřejmě využíval celý aktový materiál od doby vzniku vodního díla na řece) z let 1892 – 1944, s celkovou metrází 0,12 bm.

Materiál archivního souboru AO Pavlovice pochází z let 1931 – 1938. Jedná se o 1 úřední knihu o celkové metrází 0,03 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti I. kategorie.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Využitelnost archivního souboru AO Pavlovice je omezena pouze na pamětní knihu obce. Přestože zachycuje poměrně krátké časové období z hlediska obecní existence, zasluhuje pozornost zejména z důvodu důležitých informací obsažených v historickém úvodu knihy.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v únoru 2008 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 23. října 2008

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan-Weseritz und Umgebung. Plan : Deutscher Heimatverlag, 1926

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland. Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1864

Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970, 1978

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1933

Seznam míst v království Českém, 1913

Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 3. Praha : Archivní správa ministerstva vnitra ČSR, 1976.

Über Grenzen hinweg : Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mährling, Tirschenreuth : Druckerei und Verlag Nickl, 1984

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, 1849

II. Literatura

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.

JANOŠKOVEC, Jiří. Soupis kronik z okresu Tachov : uložených v okresním archivu, *Sborník okresního muzea v Tachově.* 1978, číslo 11.

MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.

PROFOUS, Antonín. *Místní jména v Čechách : Jejich vznik, původní význam a změny.* Díl III. M – Ř, Praha : Naše vojsko, vydavatelství čs. branné moci, 1951.

PROCHÁZKA, Zdeněk – ÚLOVEC, Jiří. *Hrady, zámky a tvrze okresu Tachov 2.* Tachov : Okresní muzeum v Tachově, 1990.

SEDLÁČEK, August. *Místopisný slovník království českého.* Praha : Nakladatelství ARGO, 1998.

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
ONV	okresní národní výbor
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Inv. č. Obsah

Časový rozsah

Evid. jednotka

Obecní úřad od roku 1850 – 1945

Úřední knihy

Knihy všeobecné správy obce

1	Pamětní kniha obce	1931 – 1938	K 1
---	--------------------	-------------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Pavlovice
Značka archivního souboru:	AO Pavlovice
Časový rozsah:	1931 – 1938
Počet evidenčních jednotek:	1 (úřední kniha)
Počet inventárních jednotek:	1
Rozsah bm:	0,03 bm
Stav ke dni:	23. října 2008
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl